Napsal uživatel Michal Mandelinka B. Pravec
Pátek, 01 Září 2000 01:00

Nedávno jsem si četl na WC staré číslo Cosmopolitanu, který tam podstrčila moje milá. V časopise, který vždy jen proletím, aby mi utekl čas - no znáte to, mě zaujal článek o příběhu mladé americké folkařky jménem Jewel Kilcherová. Její příběh byl natolik strhující, že si dovolím citovat z článku Roberta Imricha.

Narodila se v rodině švýcarských přistěhovalců na Aljašce ve městě Homer. Její dědeček se tam připlavil po Yukonu na vlastnoručně vyrobeném voru a vybudoval si zde ranč, na němž Jewel vyrůstala. "Nebyl to zrovna žádný přepych . Uprostřed pozemku stál nevelký dřevěnný srub, kde nás žilo pět - otec, matka, moji dva bratři a já. V teplé vodě jsme se koupali jen v neděli, neměli jsme ani televizi." Vzpomíná Jewel. Měli veliká kamna a vodu přiváděli do srubu z nedaleké řeky. Kilcherovi chovali krávy, pracovali na polích, vyráběli eskymáckou zmrzlinu z brusinek, mléka a sněhu. "Byl to dost tvrdý život. Vstávala jsem ráno v pět, často byla taková zima, že jsem měla mrazem slepené řasy. Musela jsem udělat snídani, podojit a pak urazit tři míle k silnici, odkud jsem stopovala do školy, když něco jelo.

Její rodiče vystupovali po aljašských hospodách, a když bylo Jewel šest, začali ji společně s jejími bratry brát na koncerty. Idylka romantického života skončila v osmi letech, když se rodiče rozvedli. Jewel začala vystupovat s otcem po místních barech a brzy se stali vítanou atrakcí.

Když chodila do deváté třídy, začala mít velké rozpory s otcem, a tak s kamarády utekla na slunnou Havaj. Sen o rajském životě se brzy rozplynul: každý den ji zmlátily místní děti, protože byla bílá. "Neměla jsem ale na cestu zpátky, tak jsem tam musela zůstat skoro rok."

Jewel se po návratu nastěhovala k matce a najednou musela dodržovat řád. "Když jsem se za uplynulými roky ohlédla, pochopila jsem, že se sebou musím okamžitě něco udělat, nebo bych se z toho velmi brzy zbláznila." Naštěstí se objevil kamarád z rodného Homeru, který studoval na umělecké škole v Michiganu a tak jí nadchl, že se rozhodla okamžitě taky přihlásit. Peníze na školné však neměla, a tak matku napadlo uspořádat několik koncertů na její zaplacení. V Michiganu kromě studia začala skládat první vlastní písničky a učit se hrát na kytaru, což bylo pro ni velmi obtížné. :Jsem totiž dislektička, takže jakékoli učení pro mě vždy bylo utrpením. Abych si něco zapamatovala, musím si to zopakovat aspoň dvacetkrát. Nakonec jsem se naučila obojí - studijní látku i hrát na kytaru.

Po absolvování se rozjela opět za matkou do San Diega. Na cestu si vydělávala hraním po

ulicích. "Byly to vlastně moje první koncerty, na kterých jsem hrála vlastní písničky, a byla jsem překvapená, kolik lidí se zastavilo a poslouchalo.

Pak střídala zaměstnání. Spávala v maringotce a opět se jí vrátili pocity zoufalství. Neměla žádné peníze, a tak chodila do bufetů dojídat zbytky. "Když jsem byla náhodou někde zaměstnaná, flirtovala jsem s nadřízenými, jen abych z nich vyrazila pozvání na večeři. Bylo to ponižující a nejraději bych je do jednoho nakopala do zadku, ale všechno to osahávání a oblizování pro mě znamenalo alespoň jedno pořádné teplé jídlo. Věděla jsem, že takovýhle život dlouho nevydržím."

Krátce na to onemocněla infekcí ledvin, ale v nemocnicích ji odmítali, protože nebyla pojištěná. "Rozhodla jsem se vrátit na ulici a zpívat. Nebo umřít."

Jewel bylo 19 let, když nahrála své první album nazvané Pieces Of You. Desky si však nikdo nevšímal, nehrála ji žádná rádia, a tak se ani nedostala do žádného žebříčku. Jewel trvalo k průlomu dlouhých 14 měsíců. Těch 14 měsíců strávila na koncertním turné, odehrála v průměru 40 koncertů měsíčně. Byla to jediná možnost, jak prorazit, a tím si uchovat nahrávací smlouvu. Úspěch se nakonec dostavil, desky Pieces Of You se prodalo přes pět milionů a Jewel se přesunula z barů do nejznámějších koncertních sálů (hrála spolu s Neilem Youngem). Úspěch se odrazil i v dvojnásobné nominaci na prestižní hudební ceny Grammy.

Tak trochu pohádkový příběh o Popelce jen potvrzuje to, že nikde na světě to nemají mladí muzikanti snadné. Musí své muzice pevně věřit a nenechat se otrávit nástrahami života, nezájmem medií a škarohlídství kritiků. K dobré muzice si lidé dříve nebo později vždycky cestu najdou.

Jelikož jsem měl možnost poslechnout si obě CD, které Jewel natočila musím přiznat, že je to hudba příjemná a kvalitní.

Pieces Of You (1994) Total time 58:53, : koncertní nahrávka. Komorní vystoupení, kde se Jewel doprovází pouze sama na kytaru a jen občas se k ní přidá piano, bicí, kontrabas anebo druhý dívčí hlas. Dojem z desky mám asi takový, jako bych slyšel S. Vega kříženou s Donovanem a Joan Baez. Velmi příjemný hybrid.

Spirit (1998) Total time 55:30, : pro mě je tahle deska o 50% stravitelnější. Za Jewel tu stojí již celá kapela - bicí, piano, el. kytara a el. basa . Písničky na mě působí vyzráleji a přitom jemný projev, který byl na první desce, se neztrácí. Dokonce jsem tu našel písničku, kterou si vypůjčila i Lucie Bílá na své poslední album. Když se mi něco obzvlášť líbí, tak si vždycky říkám: "Tak takovouhle muziku bych chtěl dělat", jako třeba u desky Spirit. Tady vám to ani nemůžu k ničemu připodobnit. Jewel má na desce svůj neopakovatelný projev - no možná tak k první desce Amandy Marshall na stejnojmeném albu z roku 1994 (mimochodem taky hezká věc).

Jewel je prostě další perla z amerických písničkářských vod ze zajímavým životním příběhem.